

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 16Saz/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723101416
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Stankociová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723101416.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Stankociovou, v právnej veci žalobcu: A. B. alias C. A., narodený XX. XXXXXXXXX XXXX, štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, IČO: 307 988 41, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, o správnej žalobe vo veci prepustenia zo zaistenia vykonaného na základe rozhodnutia žalovaného č. D./XXXX-XX zo dňa 17. októbra 2023, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietla.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a zhrnutie rozhodnutia o predĺžení zaistenia

1. Rozhodnutím č. D./XXXX-XX zo dňa 17. októbra 2023 (ďalej len „rozhodnutie o predĺžení zaistenia“) žalovaný postupom podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) citovaného zákona a jeho ponechaní v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZpC“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 17. januára 2024.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie založil na zisteniach, podľa ktorých bol žalobca dňa 18. apríla 2023 prevzatý hliadkou Oddelenia mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava v rámci Dublinského transferu ako žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, avšak vykonanými lustráciami bolo zistené, že konanie o udelenie azylu bolo dňa 13. februára 2023 právoplatne skončené zamietnutím žiadosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12. ods. 1 písm. a) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“). V nadväznosti na uvedené vydal dňa 18. apríla 2023 rozhodnutie č. D./XXXX-XX, ktorým žalobcu z dôvodu podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostil bez určenia lehoty na vycestovanie a uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a všetkých členských štátov na dobu 3 rokov. Toho istého dňa bol žalobca zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia a umiestnený v ÚPZpC, najviac do 18. mája 2023. Dňa 3. mája 2023 požiadal žalobca opätovne o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, na čo žalovaný vydal dňa 17. mája 2023 nové rozhodnutie o zaistení na účel podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a žalobcu ponechal umiestneného v ÚPZpC, najviac do 17. augusta 2023. Migračný úrad žiadosť žalobcu o udelenie azylu posúdil ako zjavne neopodstatnenú, v dôsledku čoho ju dňa 20. júla 2023 rozhodnutím č. A./XXXX-X zamietol, čím zanikol aj účel zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Keďže pravá totožnosť žalobcu bola medzičasom potvrdená a dňa 16.

augusta 2023 do zápisnice uviedol, že sa chce dobrovoľne vrátiť do krajiny pôvodu, žalovaný žalobcu dňa 16. augusta 2023 opätovne zaistil na účel jeho administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 17. októbra 2023.

3. Dňa 28. septembra 2023 požiadal žalovaný ÚPZpC o stanovisko vo veci účelnosti zaistenia, na čo mu bolo oznámené, že žalobca počas zaistenia prejavil záujem o dobrovoľný návrat do domovskej krajiny a to zaregistrovaním sa do programu dobrovoľných návratov agentúry FRONTEX, vyplnením potrebného dotazníka a zabezpečením fotokópie dokladu totožnosti. Táto kópia bola zaslaná aj ako príloha k žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu Veľvyslanectvu Marockého kráľovstva vo Viedni, s ktorým sú pracovníci ÚPZpC v kontakte. Náhradný cestovný doklad doposiaľ nebol vystavený napriek identifikovaniu a stotožneniu žalobcu, pretože ku jeho vystaveniu je potrebný súhlas príslušných autorít Marockého kráľovstva.

4. Žalovaný skonštatoval, že existuje reálny predpoklad výkonu administratívneho vyhostenia žalobcu do Marockého kráľovstva vo vzťahu ku ktorému vykonal potrebné úkony, pretože žalobca je stotožnený a do krajiny pôvodu sa chce dobrovoľne vrátiť, avšak z dôvodu, že zastupiteľský úrad doposiaľ nevydal náhradný cestovný doklad, je potrebné predĺžiť jeho zaistenie v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov o ďalšie 3 mesiace, najviac do 17. januára 2024. Túto dobu stanovil s ohľadom na informácie zasielané od ÚPZpC o účelnosti zaistenia, pričom ÚPZpC zaslalo všetky potrebné žiadosti skrz Ministerstvo zahraničných vecí a Európskych záležitostí Slovenskej republiky (ďalej len „MZVaEZ“) diplomatickou cestou príslušnému veľvyslanectvu. MZVaEZ nemá zákonom stanovenú lehotu na doručenie odpovede a preto ani žalovaný nevie určiť presnú dobu potrebnú na vybavenie potrebných dokladov, avšak, môže to trvať niekoľko mesiacov.

5. Žalovaný pristúpil aj k posúdeniu možnosti uloženia alternatív zaistenia, na čo s poukazom na vyjadrenia žalobcu dospel k názoru, že žalobca nemá zabezpečené ubytovanie na území Slovenskej republiky a nemá ani dostatočné finančné prostriedky. Tým, že žalobca podmienky uloženia miernejšieho donucovacieho opatrenia nevie splniť, žalovaný k uloženiu alternatív zaistenia nepristúpil.

II. Správna žaloba

6. Žalobca podal dňa 7. decembra 2023 správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), domáhajúc sa jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Žalobca namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodnutie o predĺžení zaistenia nedostatočne odôvodnil, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

7. Žalobca v prvom rade namieta, že hoci ustanovenie § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov oprávňuje zaistiť cudzinca na účel zabezpečenia jeho vycestovania na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení, limitom je reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia, ktorým je samotná vyhostiteľnosť. K tej žalovaný v rozhodnutí o predĺžení zaistenia nezaujal žiadne vlastné úvahy. Žalovaný nekonkretizoval doteraz realizované úkony smerujúce k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení smerom k zastupiteľskému úradu Marockého kráľovstva ale iba popísal, aké úkony má správny orgán urobiť. Vychádzajúc z časového priebehu doteraz vykonaných úkonov tieto nesmerujú k jeho reálnemu vyhosteniu.

8. Žalobca je zároveň toho názoru, že žalovaný nijako nezdôvodnil dĺžku jeho zaistenia a to aj s poukazom na skutočnosť, že tá presiahla šesť mesačnú lehotu.

9. Záverom namieta, že žalovaný sa vôbec nevysporiadal s možnosťou uloženia iných (miernejších) donucovacích opatrení, ktoré patria medzi obligatórne náležitosti rozhodnutia.

III. Vyjadrenie žalovaného

10. Ku správnej žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý bol toho názoru, že rozhodnutie o predĺžení zaistenia bolo vydané plne v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Dôvodom predĺženia zaistenia žalobcu je realizácia jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu. Žalovaný zrekapituloval celý priebeh doterajšieho administratívneho konania a žalobcovho zaistenia, pričom vo vzťahu k jeho vyhostiteľnosti zdôraznil, že žalobcova totožnosť je potvrdená a chce sa dobrovoľne vrátiť do Marockého kráľovstva. V dôsledku uvedeného ako aj skutočnosti, že zastupiteľský úrad napriek podanej žiadosti do dňa 17. októbra 2023 nevystavil žalobcovi náhradný cestovný doklad, žalovaný v ten istý deň rozhodol o predĺžení jeho zaistenia na účel administratívneho vyhostenia.

11. Žalobca nespĺňa podmienky na uloženie niektorej z alternatív zaistenia, pretože nedisponuje cestovným dokladom, nemá finančné prostriedky na vycestovanie ani zabezpečené ubytovanie a podľa jeho vlastných vyjadrení existuje riziko úteku. Sám pritom do zápisnice č. D./XXXX-XX z 16. augusta 2023 vyhlásil, že sa chce vrátiť do krajiny pôvodu.

12. Žalovaný aj v priebehu zaistenia opakovane preveroval cez ÚPZpC trvanie účelu zaistenia, naposledy dňa 10. decembra 2023, pričom zistil, že totožnosť žalobcu je overená Interpolom Rabat ako aj zadováženými kópiami dokumentov z domovskej krajiny (vodičský preukaz a dokumentom

vystaveným v Berkane dňa 30. augusta 2023, ktorý je súhlasným stanoviskom k návratu žalobcu do Marockého kráľovstva), ktoré boli zaslané zastupiteľskému úradu do Viedne. Počas poslednej návštevy zastupiteľského úradu dňa 2. novembra 2023 bolo zistené, že v dôsledku výmeny vedenia sa s predmetnou vecou nanovo oboznamujú. Prvotná žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu bola podaná ešte dňa 27. apríla 2023, pričom žiadosť bola viackrát podaná ja osobne na pôde zastupiteľského úradu. Opätovná návšteva zastupiteľského úradu bola naplánovaná na 20. decembra 2023.

13. Vo vzťahu k dĺžke zaistenia žalovaný dodal, že nepresiahol maximálnu 12 mesačnú lehotu zaistenia, pretože žalobca bol ku dňu podania vyjadrenia zaistený iba 5 mesiacov.

IV. Skutkové a právne závery správneho súdu

14. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia podľa § 221 ods. 2 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade rozhodnutia o predĺžení zaistenia, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 21. decembra 2023.

Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 90 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov,

zariadenie je povinné vykonať bezodkladne potrebné opatrenia a úkony na výkon vyhostenia alebo na zistenie totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny.

15. Hneď úvodom správny súd považuje za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa správnu žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 SSP domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o zaistení resp. o jeho predĺžení podľa § 88 ods. 4 v spojení s § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, ale preveriť, či realizácii účelu zaistenia (ktorým je v prejednávanej veci administratívne vyhostenie žalobcu do Marockého kráľovstva) nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho okamžité prepustenie zo zaistenia [v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie jeho účelu počas celej doby zaistenia].

16. Správny súd z podanej správnej žaloby zistil, že žalobca smeruje všetky svoje námietky a súvisiace argumenty výlučne voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia, žiadne však voči trvaniu zaistenia a jeho zákonnosti a ktoré by svedčili pre jeho prepustenie zo zaistenia z dôvodu, že jeho zaistenie už nie je účelné a efektívne. Na druhej strane, tým, že správny súd musí v prípade žaloby o prepustenie zo zaistenia skúmať trvanie zákonnosti ku dňu jeho rozhodovania a žalobu posudzuje neformálne, nemôže ponechať bez povšimnutia námietky žalobcu síce smerujúce voči podkladovému rozhodnutiu, avšak indikujúce, že zaistenie bolo neúčelné už od jeho počiatku.

17. Skutočnosť, že žalobcom namietané dôvody nezákonnosti ďalšieho trvania jeho zaistenia majú pôvod už v rozhodnutí o zaistení, nemôže byť ani s poukazom na formálnu právoplatnosť rozhodnutia správna žaloba zamietnutá bez posúdenia namietaných dôvodov nezákonnosti trvania zaistenia.

V opačnom prípade by bola správna žaloba o prepustenie zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 SSP iba iluzórnym prostriedkom právnej ochrany proti ďalšiemu trvaniu nezákonného pozbavenia osobnej slobody. ... Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP nie je podstatným, či sa toto zaistenie stalo neúčelným po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení alebo malo byť neúčelné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či jeho účelnosť a efektívnosť je možné konštatovať v čase rozhodovania krajského súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2020, sp. zn. 10Sazk/13/2020)

18. Povinnosť žalovaného odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia nepochybne vyplýva z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Nielen počas trvania pozbavenia osobnej slobody, ale už od samotného počiatku, teda pri vydávaní takéhoto rozhodnutia musí orgán verejnej správy na základe doposiaľ zistených informácií a vykonaných úkonov načrtnúť, na základe čoho sa domnieva, že bude možné účel zaistenia dosiahnuť. Ak má byť teda pozbavenie osobnej slobody oprávnené už od jeho počiatku, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a zaistenie na jeho základe vykonané musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

19. Účelom zaistenia podľa 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je úspešné zrealizovanie administratívneho vyhostenia zaisteného cudzinca. Ku skúmaniu a osvedčovaniu účelnosti zaistenia cudzinca podľa citovaného ustanovenia existuje už pomerne stabilná rozhodovacia prax kasačného súdu. Napríklad v rozsudku sp. zn. 10Sza/2/2015 zo dňa 30. júna 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že „Limitom naplnenia účelu zaistenia, aby sa predchádzalo svojvôli pri zaistení je reálnosť vyhostenia, teda vyhostiteľnosť cudzinca, pričom odvolací súd dáva do pozornosti, že konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Bolo preto povinnosťou krajského súdu relevantne posúdiť, či správne orgány s riadnou starostlivosťou pristupovali k prevereniu možnosti vyhostenia navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, resp. tretej krajiny.“ Podľa iného rozsudku NS SR sp. zn. 10Sza/2/2021 z 12. februára 2021 „Povinnosť žalovaného odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia nepochybne vyplýva z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Nielen počas trvania pozbavenia osobnej slobody, ale už od samotného počiatku, teda pri vydávaní takéhoto rozhodnutia musí, na základe doposiaľ zistených informácií a vykonaných úkonov načrtnúť, na základe čoho sa domnieva, že bude možné účel zaistenia dosiahnuť...“

20. Z rozhodnutia o predĺžení zaistenia ako aj nadväzujúceho vyjadrenia žalovaného vyplýva, že jedinou prekážkou administratívneho vyhostenia žalobcu do krajiny pôvodu, ktorou je Marocké kráľovstvo, je, že nedisponuje cestovným dokladom. Z tohto rozhodnutia ako aj z administratívneho spisu správny súd zistil, že ÚPZpC v súčinnosti s MZVaEZ vykonávajú potrebné úkony smerujúce k zabezpečeniu náhradného cestovného dokladu žalobcu (žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu bola podaná E. A. kráľovstva vo Viedni ešte dňa 27. apríla 2023, s ktorým sú pracovníci ÚPZpC v kontakte a prostredníctvom osobných návštev sa dopytujú na stav vybavenia žiadosti), pričom za prihladenia na skutočnosť, že žalobca sa dokonca zaregistroval do programu dobrovoľných návratov agentúry FRONTEX vyplnením potrebného dotazníka a zabezpečením fotokópie dokladu totožnosti, sám reálne prispel k procesu napĺňania jeho administratívneho vyhostenia.

21. Keďže sa vybavovanie náhradného cestovného dokladu nachádza v štádiu, kedy je výlučne na zastupiteľskom úrade, aby žiadosť posúdil, nemožno vyčítať žalovanému, že okrem úkonov (ktoré navyše v rozhodnutí o predĺžení zaistenia popisuje) smerujúcich k prevereniu stavu vybavovania žiadosti žiadne ďalšie úkony neuviedol. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že sám žalobca neprezentoval žiadne nové okolnosti, ktoré by jeho administratívne vyhostenie ku dňu rozhodovania správneho súdu bránili. Správny súd preto nemohol konštatovať, že jeho zaistenie za týchto okolností nie je účelné.

22. Ďalšou nedôvodnou námietkou bolo presiahnutie maximálnej 6 mesačnej lehoty zaistenia. Tu správny súd poukazuje na právny názor, ktorý zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch z 11. novembra 2015 sp. zn. 10 SZA/17/2015, z 3. júna 2016 sp. zn. 10Sza/11/2016 a z 11. júla 2016 sp. zn. 10Sza/16/2016, podľa ktorého sa jednotlivé doby, po ktoré bol cudzinec zaistený (hoci aj opakovane), pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, sčítavajú a vo svojom súhrne nesmú prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 tohto zákona. Inými slovami, doby zaistenia pre rozdielne účely zaistenia sa nekumulujú, ale pre každý jeden účel vymedzený v ustanovení § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov

môže byť cudzinec zaistený, osobitne, po dobu najviac 6 mesiacov (a v zákonom predpokladaných prípadoch aj dlhšie).

23. Je pravdou, že žalobca je zaistený od 18. apríla 2023 a teda ku dňu rozhodovania správneho súdu je celkovo v zaistení už 8 mesiacov a 3 dni. Na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol však zaistený iba v období od 18. apríla 2023 do 17. mája 2023 a následne od 16. augusta 2023 a teda ku dňu rozhodovania správneho súdu je zaistený v trvaní iba 5 mesiacov a 5 dní. Netreba opomínať skutočnosť, že ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dokonca vyslovene pamätá aj na situácie, kedy sa nepodarilo zabezpečiť zaistenému cudzincovi napriek aktívnej snahe žalovaného náhradný cestovný doklad vinou zastupiteľského úradu, čo je aj prejednávaný prípad. V takom prípade možno predĺžiť lehotu zaistenia opakovane až na 12 mesiacov.

24. Napokon, nedôvodná bola aj námietka opomenutia posúdenia prípadného uloženia alternatív zaistenia, pretože z odôvodnenia rozhodnutia o predĺžení zaistenia naopak vyplýva, že bolo prihliadnuté na vyjadrenia žalobcu, ktorý prezentoval, že nemá finančné prostriedky ani zabezpečené ubytovanie ako predpoklady ich uloženia (§ 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov). Žalovaný sa zaoberal aj osobou žalobcu, ktorý nedisponuje cestovným dokladom a ohrozením účelu zaistenia v dôsledku rizika útoku žalobcu.

25. Správne mu súdu je z jeho vlastnej činnosti známe (keďže o zaistení žalobcu rozhoduje už opakovane, predtým v konaniach vedených pod sp. zn. 8Sa/49/2023, sp. zn. 16Saz/3/2023, sp. zn. 14Saz/10/2023), že žalobca už raz počas udelenej priepustky (z azylového zariadenia) utiekol a pokračoval v ceste do Španielska. Nie je preto dôvod pochybovať o záveroch žalovaného, pretože prípadné dodatočné splnenie podmienok podľa ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov žalobca nepreukázal ani v podanej správnej žalobe a rovnako nevyvracal konštatovania žalovaného týkajúce sa jeho osoby a ohrozenia účelu zaistenia.

26. Hoci nebolo možné priznať žiadnej z námietok prezentovaných žalobcom relevanciu a posúdiť ju ako dôvodnú, správny súd si je vedomý, že správnu žalobu vo veci zaistenia má posudzovať neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, čo znamená, že môže prihliadnuť aj na iné skutkové a právne dôvody, ako tie, ktoré boli uvedené v správnej žalobe. Ani na základe vlastnej činnosti však žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nedetegoval. Nie je totiž sporné, že zastupiteľský úrad Marockého kráľovstva nevydal žalobcovi náhradný cestovný doklad a to napriek zrealizovaniu všetkých (doposiaľ) potrebných úkonov ÚPZpC a opakovaným návštevám zameraným na preverenie stavu vybavovania žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu. Iné prekážky brániace administratívne mu vyhosteniu žalobcu v konaní prezentované neboli a nezistil ich ani správny súd.

27. Aj z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. novembra 2015, sp. zn. 10 SZa 17/2015) vyplýva, že postup žalovaného bol v súlade so zákonom, pretože „Pokiaľ zastupiteľský úrad napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon trestu vyhostenia nevydá v lehote zaistenia cudzincovi náhradný cestovný doklad a správny orgán za účelom vystavenia náhradného cestovného dokladu rozhodne o predĺžení doby zaistenia, pričom táto doba neprekročí po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, odporca s poukazom na okolnosti prípadu, ktoré spočívajú v uprednostnení záujmu spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu, a tieto okolnosti uprednostní pri kolízii dvoch práv a náležite ich odôvodní, rozhodnutie správneho orgánu o predĺžení doby zaistenia je potrebné považovať za vydané v súlade so zákonom.“

28. Preto, pokiaľ je žalobca aj naďalej zaistený na základe rozhodnutia o predĺžení zaistenia na účel jeho administratívneho vyhostenia, pričom ku dňu rozhodovania správneho súdu doba jeho zaistenia neprekročila po sčítaní doby zaistenia pre účel podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov povolenú maximálnu dobu zaistenia, nebol daný dôvod na jeho okamžité prepustenie. Na základe vyššie uvedeného správny súd podľa § 229 SSP správnu žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

29. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa [písm. a)]; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) [písm. b)]; je žalovaným Centrum právnej pomoci [písm. c)].